

Minden cél templommá válhat

CSÍKSOMLYÓN HÁROMSZOR KÖSZÖNTÖTT A PÁPA, DE A ZARÁNDOKÚT ENNÉL IS TÖBBRŐL SZÓLT

„Néha-néha föl kell kerekednünk, útra kelnünk mindegy hova, a valóságban vagy a lélek tájain utazva, az emlékezetünk segítségével, hogy visszataláljunk romlatlan önmagunkhoz” – írja Krúdy Gyula. „Megyünk és örülünk Erdélynek” – lelkenedik egy másik Gyula, Illyés. E sorokat az idegenvezetőnk, Pápai Ferenc – sorsszerű egybeesés, hogy éppen vele utazunk Ferenc pápa csíksomlyói szentmiséjére – által összeállított útikalauzban olvasom. Péntek este van, a vonaton körbejár egy üveg „indító” pálinka, miután a Magyar Örökség és Európa Egyesülethez tartozó csapatunk belakta a hálókocsját. Hosszú út lesz; csak azt tudom, hogy el kellett jönnöm, azt még nem, hogy miért.

Szerző dr. Szász Adrián
Fotó: dr. Szász Adrián, Véres Sándor

(S)ÁRRAL SZEMBEN IS MOSOLYOGVA

Az odaút éjszakája rázós, a vonat úgy dobál, hogy az ágy majd' kivet magából. Szombaton öt óra huszonkilencor ez átvitt értelemben meg is történik, így a fél hatra beállított ébresztőre már nincs szükségem. Elhúzzom a függönyt, a Maros völgyében a fenyőkre ereszkedett felhőpamacsok alatt két őz kergeti egymást. Nemsoká' egy harmadik is felbukkan,

majd varangyok brekegésére hiszem azt, hogy a szomszédos fülkék ébresztői szólaltak meg. A vulkanikus Kelemen- és Görgenyi-havasok közül kibújva, Gyergyószentmiklóson egy elegáns pincérfiú huszonegy adag frissen dobozolt kolbászos rántottát ad fel a vagonba, reggelinek. Az evőeszközt elfelejti, ezt ki-ki a maga módján pótolja, nekem csak a kezem van kéznél. Majd vízhatlan menetfelszerelést húzunk, Csíkszeredában ugyanis „nagy

idő van, eső veri a búcsúzókat” – jellemzi sajátosan a helyzetet egy cserzett bőrű székely már az állomáson. Vonulunk végig a városon a kegytemplom felé, szinte néma csendben elmélkedve, a dombnak tartva ránk váró távolságra és lelki magaslatokra koncentrálna. A csoportból ketten – két Budapesten tanuló moldvai csángó diáklány – gyönyörű népviseletben, felette átlátszó esőköpenyben lépkednek. Idén

Megérte dacolni a körülményekkel: aki felért a Nyeregbe, életre szóló élménnyel gazdagodott

(is) minden szempontból égi áldás kíséri a zarándokok seregét. Egy székel kapura vésvé olvasom: „Ki Istenben bíz, nem csalatkozik”.

Három és fél kilométer mögöttünk, másfél még előttünk, mely emberes tömegben, embertelen sártengerben vezet a Nagysomlyó

lábához, a Kissomlyó feletti Nyeregbe. Beugranék száradni egy mosdóba (micsoda képzavar), de rájövök, hogy csak forint és euró lapul

Ferenc pápa szentmiséje alatt már az időjárás is a szebbik arcát mutatta

Ezt látja, aki visszafordul a csíkszeredai Mikó-vár előtti térről a Szent Miklós ortodox templom felé

a zsebemben lej helyett, így a vécés néni rövidre zárja e próbálkozást: „Akkó nem mégy be”. Ebben a mondatban tényleg nem volt egy felesleges szó sem. Ha nem, hát nem – csapzottan is irány a Hármashalom-oltár! Példás türelemmel hömpölyög a színes ernyős, esőkabátos sokaság – a lefelé csobogó árral szemben – a pápai szentmise helyszínére. Jönni visszafelé még nagyobb kihívás lesz, miután a meredek lejtő felázott talaja szinte kiszámíthatatlanabban csúszik, mint a jég. De ezzel majd megküzdünk a maga idejében, most „örvendjünk”, miután annyian mosolyogtunk együtt, hogy mire felértünk, az ég könnyei is elfogytak. Egyre szebb a látóhatár a Hargita felett, mire begördül a pápamobillá alakított Dacia Duster. Taps és éljenzés fogadja Ferenc pápát, akinek celebrálásával olaszul – párhuzamos magyar,

román fordítással – indul és zajlik a szertartás. A szentatya „Járjunk együtt” jelmondata jegyében elhangzó üzenetei az ünnepi alkalmat követő hétköznapokra is iránytűként szolgálhatnak. Érti ezt az összes jelenlévő korosztály és náció, senkit sem látok elkalandozni vagy beszélgetni, mindenki figyel a szentbeszédre és befelé.

HAZATÉRŐ VÁNDOROK

„Nem szabad felednünk vagy tagadnunk a múlt szomorú eseményeit, de ezek sem gátolhatják meg a testvéri együttélést. A szenvedések közepette sem fáradhatunk el keresni az élet vizének forrását. Az éves csíksomlyói zarándoklat Erdély öröksége,

Az egyházfő jelenléte jó energiákat hozott Erdélybe

Csíksomlyó látképét a Kis- és a Nagysomlyó hegyek felől nézve a kegytemplom (és kolostor) tornyai uralják

mely tiszteletben tartja a román és a magyar vallási szokásokat, ez is a párbeszéd és az egység jele. Zarándokolni azt jelenti, hogy mint nép hazatérünk. Egy nép, amelynek gazdagsága a számtalan arc, kultúra, nyelv és hagyomány. A zarándoklat során ne azt kutassuk, mi lehetett volna, de nem lett, hanem azt, ami ránk vár.” És mindez csak néhány a pápa által átadott – nemcsak a vallásosság jegyében értékes – gondolatokból. Talán ennyi biztatás és szívmelengetés után sem titkolni való, hogy nekem a libabőrös katarzist a szertartás végén százezer torokból felhangzó magyar, majd székeley himnusz adja. Sosem hallottam még tisztábban szólni őket, mint ezen a helyen.

S persze sosem távoztam még sehonnan sárosabban! Na, jó,

gyerekként biztosan. Lefelé a Szent Antal kápolna mellett ereszkedem, a kegytemplom Csíksomlyó látképét uraló két tornya tökéletes útjelző. Csodával határos módon egyszer sem csúszom el. Újra

lent a településen, a Kissomlyó utca felől érkezve családok állnak sorfalat az út mentén, rendőri készség mellett. Pár pillanattal azután, hogy kíváncsiskodva én is megpihenek, kékvillogós konvoj érkezik,

Nem csak magyar nemzeti színek vonultak a menetben

a középén haladó autó hátsó ülésén az ablakon át integető Ferenc pápával. Ilyen közel sem voltam még Isten földi helytartójához, s valószínűleg már nem is leszek – micsoda időzítés! A meglepetésből ocsúdva megszabadulok „életmentő” gumicsizmámtól, esőnadrágomtól és -köpenyemtől, mivel időközben a szerencse mellett a nap is rám ragyogott. Visszafelé nem a tömeggel vonulok, inkább szellősebb, külső utakon kerülöm meg a várost, vissza-visszatekintve a Nagysomlyóra. Egy kicsit irigyelve a közelben landoló gólyákat.

A Nagymező út szélén balagok, mire a hátam mögül három éles rendőrségi sípszó töri meg a madárhangok idilljét. Alig fordulok arra, máris közeledik megint a nemrég látott konvoj, egy utánfutón guggoló, lobogó hajú operatőrrel, mögötte közvetlenül a pápát szállító járművel, amelyből az egyházfő jóformán már csak nekem – és a gólyáknak – integet. Az imént tehát tévedtem: még közelebb is kerülhettem hozzá. Tényleg semmi sem lehetetlen, a „soha” nem létezik. Most már visszatérhetek a városközpontba, de merre is? Egy elágazásnál a kerítésén könyöklő bácsitól érdeklődöm: melyik úton induljak? „Mindkettő odavisz” – jön a lényegre törő válasz. Azt, mondjuk, nem részletezi, hogy az egyik húsz, a másik negyvenöt perc alatt, de nem is kérdeztem. Sebj, legfeljebb még többet pirul az arcom a napon. A „Centrul”-ba érve az első kocsmából kikérek – forintért – egy korsó helyi sört, s leülök vele a járdaszélre.

Az ünnepi alkalomra népviseletbe bújtak a fiatalok...

...és büszkén viselték hagyományos öltözküket az idősebbek is

EGYMÁSRA TALÁLNI ÖNMAGUNKKAL

Báméskodom, hallgatom a hazainduló székeleyek fülsimogató tájszólását. „Nem azon az óton gyöttünk, iggyemán!” – győzködi egy férfi az előtte menetelő asszonyságot, aki hajthatatlan. Árad a szó és árad a jó Csíkszereda utcáin. Mert az emberek a jóért jöttek,

és a jót viszik haza, a pápa a szemükben a jót testesíti meg, ezt látom az arcukon, s érzem az elejtett monda- taikból. Ezt jelképezik a piros-fehér-zöld zászlók mellett elvélve, de békésen vonuló kék-sárga-piros lobogók is. A spirituális energiaforrásból magam is töltekezem, kis érzékelőimet külön az anya- országi és a helyi magyarok

közötti rezgésre állítva. Valahol a magyarság szeretethiányát elégítheti ki az ilyenkor megélt egymásra találás belülről kiszakított önmagunkkal. Önmagunk régimódiabb, puritánsabb, szívósabb, eredetibb kiadásával. Magyar a magyarra ilyen örömmel a világ egyetlen más pontján sem tekint, mint Erdélyben mi és ők – azaz mi és mi – egymásra!

A vacsoráig hátralévő időben bejárom a sétálóutcat a Mikóvárig, majd sütkérezem – ruháimat szárogatva – egy félre-eső padon, a messzeségben az Olt folyó völgyét fürkésze. A vacsorám a Hunguest Hotel Fenyő éttermében: pástétom, csorbaleves, töltött káposzta, növendékpörkölt, aranygaluska és Rákóczi túrós a svédasztalról. Mindegyikből egy kicsi. Nem írnám, hogy fenséges, ha nem volna az, inkább hallgatnék róla, de írom. A nap végére megszerettem a székek szertelen egyenességét is, a szállóban például a „mit lehet itt inni?” kérdésre a felszolgáló hölgytől az „amiért

Székykapuhoz széky (és magyar) zászló dukál

fizet, drágám” válasz érkezik. Fontos megjegyezni, hogy a leírva kissé nyersnek ható stílus mögött mindig ott az őszinte segítő szándék, csak épp nem bajlódnak a körítéssel. Túravezetőnk viszont szép beszéddel pohárköszönti a végére ismét összegyűlt zárandokokat, akik büszkén viselik szívük felett a pápát ábrázoló emlékkitűzőt. Ferencünk Reményik Sándor Öröktűz című verséből idéz,

majd az abban szereplő templom képéről átköt a zárandoklat egyik tanulságára, mely szerint: minden cél templommá válhat. E mondat attól szép, hogy mindenkinek egy kicsit mást, mégis ugyanazt jelenti. Hazáig, sőt még tovább gondolkodhatunk rajta, pontosan mit. Én viszont már tudom, hogy ezért a mondatért és az elhangzásáig megtett útért jöttem Csíksomlyóra. Az útért, melynek minden perce aranyat ért, még akkor is, amikor akkor sárban vezetett, amikor látszólag képtelenség talpon maradni. Mégis sikerült! Volt, hogy egyedül, volt, hogy másokkal összekapaszkodva. Közben már újra zakatol alattunk a vonat, s távolodva a csodás tájaktól az Edda együttes „Erdély felé” című dalának refrénjét dúdolom, hiszen máris visszavágyom. Félálomban még hallom, amint borral kínálnak, de egy ilyen nap végén anélkül is jól alszom. A sínek sem dobálnak már. Ringatnak. Következő kép: a Keletihez közeledve a kalauz kávéval ébreszt. Ugye, nem csak álmodtam?

Épület Csíkszereda belvárosában, ragyogó nyári napsütésben

LED-gömb • LED-padló • LED-fal • Videofal

A Visual Project kül- és betéri led-falak, projektorok, plazma tv-k, hang és fénytechnikai eszközök bérbeadásával, igény szerinti üzemeltetésével és értékesítésével foglalkozik.

Budapest, Ringlő út 11.
Tel.: +36-70-200-92-92
PÉTER GÁBOR
üzveveető igazgató, értékesítő
E-mail: gabor@visualproject.hu
web: http://visualproject.hu/

Tartsa kézben egyszerűen az értékeit! Műholdas alkalmazással!

- személyek**
- gépjárművek**
- vagyontárgyak**

www.mobiker.hu

www.mobitrackgps.eu